

There are no translations available.

A történet furcsasága, hogy pontosan 10 éve vettem részt az első teljesítménytúrámon: Októberi emléktúra 23 km, Budakalász és Pomáz között. Nagyon jól sikerült, hiszen azóta folyamatosan túrázok és titkon mindig reméltem, hogy egyszer rendezhetek is egyet.

A Felső-Homokhátság Vidékfejlesztési Egyesület egyik spanyol kezdeményezésű projektje a Lovas Fogadók és Turistaútvonalak Európai Hálózatával foglalkozik. A tervezés fázisában a térségünkben lévő területeket fűztük össze hálózatszerűen. Egyrészt a lovas túraútvonal, másrészt a Felső-Homokhátság népszerűsítése kapcsán jött az ötlet, hogy szervezzünk gyalogos túrát, s innen már csak egy lépés volt, hogy teljesítménytúra legyen belőle.

Minden nagyon gyorsan történt. Július 7-én érdeklődtem először, mit is kell tenni, hogy egy túra teljesítménytúra legyen? Szeptember 8-án jelentettem be hivatalosan a túrát, ami október 24-én került megrendezésre. Minél közelebb kerültünk a kitűzött dátumhoz, a napok annál rövidebbnek tűntek. Ebben a másfél hónapban, határozottan jobb a túrázó oldalon állni, mint a szervezőin. Engedélyeket kértünk, útvonalakat jártunk be, plakátot terveztünk, hirdettük a túrát, okleveleket és kitűzőket készítettünk, embereket és ellátást szerveztünk az ellenőrző pontokra, útvonalat jelöltünk ki szalagokkal. Néha teljesen elnyeltek a habok, néha teljesen átláttam és úgy éreztem uralom az általam kialakított káoszt. J Szépen lassan kezdett minden a helyére kerülni, megvolt minden kellék, mindenki tudta a dolgát és szombat délután elhelyeztük az utolsó szalagot is. Nagy várakozással telt el az este, sokat gondolkodtam vajon mennyien jönnek majd el, próbáltam átlagolni, tippelni, de semmi reális ötletem nem volt... Vasárnap reggel még kivettem két jelző papírt a Mária Kápolnához, hogy a kanyarban el ne keveredjenek a turisták.

Most már minden rendben van, gondoltam akkor. Irány a Dabas Motel parkolója.

Óriási megdöbbenéssel láttam, hogy 7:05 perckor már kb. 20 turista állt a parkolóban, mikor csak 7:30-ra hirdettük a rajtot. Innentől ismét felgyorsultak az események. Levegőt venni sem volt időnk egy darabig. Matyi kollegámmal elkezdtek regisztrálni a jelentkezőket, és 7:15-kor el is indultak az első emberek. Kb. 8 óráig folyamatosan érkeztek a túrázni vágyók, folyamatosan sor állt a regisztrációs asztal előtt. Alig telt el fél óra, az első túrázó Dabasi Szőlőkhöz ért, erről sajnos első kézből értesültünk, mert telefonált a túrázó, hogy nem találja a kihelyezett bélyegzőt... egy éjszaka alatt lába kélt... Attila azonnal autóba ült, és kihelyezett egy rajtot, ami helyettesítette a bélyegzőt. Egy házikót kellett tehát rajzolni ezen a ponton.

Az indulók rohama, 8 körül alább hagyott. Ekkorra már majdnem 100 indulónk volt. Köztünk teljes elégedettség, hiszen első alkalommal senki nem számított ennyi emberre. 8:00 és 9:40 között érkeztek még páran, s bár az öröm nagy volt, mégis a hideg szélben eltöltött majdnem 3 óra egyhelyben toporgás után jó volt kicsit beülni a meleg autóba. Kenyeret vettünk a pusztavacsi pontra, meglátogattuk Mária Kápolnánál a pontőröket, ahol már sok túrázó járt. Elmondhatatlan érzés volt látni, ahogy 124 ember túrázik, hogy eredménye van a rövid idő alatt elvégzett sok-sok munkának. A Hernádi Vadászháznál már számban éreztem a frissen sült finn zsíros kenyér ízét, mikor csöngött a telefonom. Az első túrázó már Pusztavacson volt. Másfél órával a pont hivatalos nyitása előtt. Indultam én is tovább zsíros kenyér evés helyett, értesítettem a pusztavacsi segítőinket, hogy a túrázók előbb jönnek, jöjjenek hát ők is. Pecsélteltem a gyors túrázóknak, akinek legnagyobb gondja nem az volt, hogy még nincs semmilyen frissítő, hanem, hogy nehogy utolérje a következő... ilyen ez a sport. A résztvevők elsősorban nem a „versenytársakkal” versenyeznek, hanem magukkal, és a maguk által kitűzött célokat igyekeznek teljesíteni, a kiírt szintidő mellett vagy helyett.

Mire a következő turisták odaértek, a frissítő is elkészült, időközben megérkezett az első lovaskocsi. Kiállítottuk az első oklevelet, és gratuláltunk a teljesítéshez. Ez is sikerült hát... jó érzés volt. De nincs megállás. Folyamatosan érkeztek az újabb és újabb teljesítők, lassan megtelt egy lovaskocsi és elindult Örkény felé. A beérkezőktől rengeteg dicséretet kaptunk. Külön kiemelték a Hernádi Vadászháznál lévő házikenyeret, amiért jövőre is érdemes lesz jönni. Egy hölgy férjét tovább küldte a hosszú távra, ő viszont lovaskocsizni szeretett volna, így kiszállt Pusztavacson.

Autóba ültem és siettem Örkényre, egyrészt mert első túrázónk már javában a cél felé futott, sajnos itt is rám kellett telefonálnia, mert gyorsabb volt, mint én... A fiatalember kárpótlásként kapott teát annak ellenére, hogy a cél még nem nyitott ki, én jó tanácsokat a jövőbeni rendezéshez, de emellett dicséretet is. Már az is dicséret volt, hogy eljött egy olyan ember a

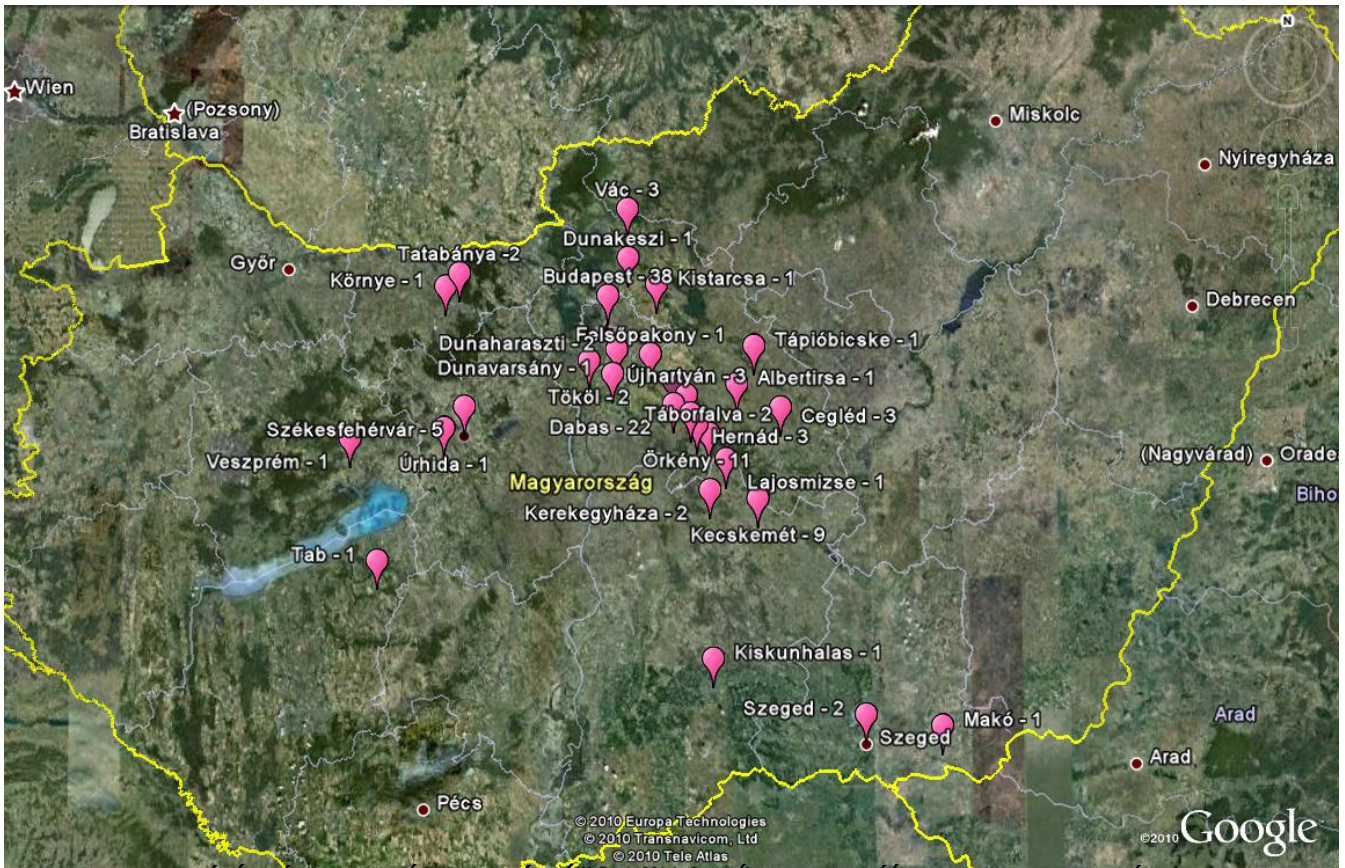
túránkra, aki többször teljesítette a Kinizsi 100-at... egyszer télen is. Segítettem elhozni a Huszka Hermina Iskolába az ellátáshoz szükséges hozzávalókat, közben megérkezett még két túrázó. Pecsételtem, oklevelet állítottam ki, gratuláltam. Örkényben maradtam, mert folyamatosan érkeztek a túrázók. Közben folyamatosan tartottuk a kapcsolatot Matyival és Attilával az Ország Közepéről. Elindult az utolsó túrázó is Örkény felé, s a rövidtávon résztvevők közül is egyre kevesebben „hiányoztak” már. Az utolsó beérkezőt is megvárva elindult a busz Örkényen át Dabasra. Közben elkezdett cseperegni az eső, szerencsére csak most, mikor már csupán 5 ember volt kint. Ők is szerencsésen beértek. Az utolsó gratuláció és az első szelet zsíros kenyér J Óriási öröm, hogy sikerült, hogy minden rendben ment, hogy mindenki elégedett volt, hogy vége.

Túra a számok tükrében

Térségünk községei	
Dabas	22
Örkény	10
Újhartyán	3
Hernád	3
Inárcs	2
Táborfalva	2
Tatárszentgyörgy	1
Összesen:	43

I. Felső-Homokhátság Gyalogos Teljesítménytúra a rendező szemével

Magyarország